

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Alexandra Krysla a soudců Mgr. Lukáše Pišvejce a JUDr. Petra Kuchynky ve věci

žalobce: **CETRIS s.r.o.**, IČ 26411628
sídlem Veleslavínova 363/33, 301 00 Plzeň
zastoupený advokátem Mgr. Pavlem Douchou
sídlem Mezibranská 7, 110 00 Praha 1

proti
žalovanému: **Městský úřad Nýřany – pracoviště Plzeň**
sídlem Klatovská třída 200a, 301 00 Plzeň

za účasti osob zúčastněných na řízení:

ARBYD CZ s.r.o., sídlem Chotíkov 388, 330 17 Chotíkov
zastoupená advokátem Mgr. Jiřím Maškem
sídlem Lochotínská 1108/18, 301 00 Plzeň

Obec Chotíkov, sídlem Chotíkov 118, 330 17 Chotíkov

J.T. , bytem ...

o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem, spočívajícím v nezahájení řízení o odstranění stavby komunikace z pozemku parc. č. x v k. ú. x,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žádná z osob zúčastněných na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Předmět řízení

1. Podanou žalobou se žalobce domáhal toho, aby soud určil, že zásah žalovaného, spočívající v nezahájení řízení o odstranění stavby komunikace z pozemku parc. č. x v k. ú. x, je nezákonný, a zakázal žalovanému pokračovat v tomto porušování práv žalobce.

II.

Žaloba

2. V žalobě žalobce uvedl, že je vlastníkem pozemku parc. č. x v k. ú. x, který vznikl na základě oddělení od pozemku parc. č. x na základě geometrického plánu zhotoveného Ing. P.B. č. 1032-16/2009 (dále také „*pozemek žalobce*“). Na pozemku žalobce se od roku 2006 nachází část šterkové cesty, vedoucí přes pozemky parc. č. x, x (**pozemek žalobce**), x, ZE x (nyní x), ZE 2587/2 (nyní x), ZE x (nyní x), x (nyní x), x, všechny v k. ú. x (dále jen „*šterková komunikace*“). K vybudování šterkové komunikace na pozemku žalobce došlo společností ARBYD CZ s.r.o., IČO: 26339269, se sídlem x 388, PSČ x, vedená u Krajského soudu v Plzni, oddíl C, vložka 13984 (dále také „*Stavebník*“). Stavebník vybudoval šterkovou komunikaci na základě rozhodnutí Městského úřadu Města Touškov, stavebního úřadu, č. j. 964/2006-Šk, ze dne 23. 8. 2006 o povolení stavby: komunikace na pozemcích: pozemkové parcele x, x, x, x, x, ZE x, ZE x, ZE x, ZE x, ZE x, ZE x a ZE x v k. ú. x (právní moc dne 20. 9. 2006). Na základě rozhodnutí Krajského úřadu Plzeňského kraje, Odboru regionálního rozvoje, ze dne 31. 1. 2007, č. j. RR/371/07, ve věci odvolání pana J.T. proti rozhodnutí Městského úřadu Město Touškov, stavebního úřadu, č. j. 964/2006-Šk, však výše uvedený krajský úřad rozhodl, že se rozhodnutí Městského úřadu Město Touškov, stavebního úřadu, vydané pod č. j. 964/2006-Šk ze dne 23. 8. 2006 ruší a řízení se zastavuje. Šterková komunikace tedy byla vybudována na základě rozhodnutí, které bylo následně zrušeno. V souladu s ust. § 129 odst. 1 písm. e) zákona č. 183/2006 Sb., stavebního zákona (dále jen „*stavební zákon*“) se tedy jedná o stavbu, která by měla být na základě rozhodnutí příslušného úřadu odstraněna.
3. V roce 2012 vybudoval Stavebník v trase stávající šterkové komunikace, tedy na pozemcích parc. č. x, x, x, ZE x (nyní x), ZE x (nyní x), ZE x (nyní x), ZE x (nyní x), x, všechny v k. ú. x, mezi nimiž se nachází i pozemek žalobce, stavbu tělesa asfaltové komunikace (dále jen „*asfaltová komunikace*“). K vybudování asfaltové komunikace na pozemku žalobce došlo bez jakéhokoli povolení podle stavebního zákona. Ve smyslu ust. § 129 odst. 1 písm. b) stavebního zákona by tedy tato stavba měla být, jako stavba realizovaná bez rozhodnutí či opatření vyžadovaného stavebním zákonem, odstraněna.
4. Dne 11. 5. 2018 podal žalobce k žalovanému podnět k zahájení řízení o odstranění stavby

ve smyslu ust. § 42 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, a to z důvodu, že se na jeho pozemku parc. č. x v k. ú. x nachází část asfaltové komunikace, která byla vybudována bez příslušných stavebních povolení (před jejím vybudováním se na pozemku žalobce nacházela část šterkové komunikace, jejíž stavební povolení bylo zrušeno, jak je uvedeno výše). Dne 26. 7. 2018 bylo žalobci doručeno Sdělení k podání: Podnět k zahájení řízení o odstranění stavby z moci úřední Městského úřadu Nýřany, Odbor dopravy, č. j. OD-Fro/13801/2018 ze dne 25. 7. 2018 (dále jen „Sdělení žalovaného k podání žalobce“). Ze Sdělení žalovaného k podání žalobce vyplývá, že řízení o odstranění stavby z moci úřední zahájeno nebude.

5. Z důvodu nezahájení řízení o odstranění stavby z moci úřední ve smyslu ust. § 129 odst. 1 písm. b) a e) stavebního zákona žalobce podal žalobu na ochranu před nezákonným zásahem správního orgánu v zákonné dvouměsíční lhůtě ve smyslu ust. § 84 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“), jejíž počátek je datován ke dni 26. 7. 2018.
6. Pokud jde o postup žalovaného před podáním podnětu žalobce k zahájení řízení, je zjevné, že jeho povinností bylo v souladu s § 129 stavebního zákona nařídit odstranění stavby, nejdříve šterkové komunikace, následně též asfaltové komunikace. V případě šterkové komunikace to vyplývá z rozhodnutí Krajského úřadu Plzeňského kraje, Odboru regionálního rozvoje, ze dne 31. 1. 2017, č. j. RR/371/07. Z jeho odůvodnění vyplývá, že *stavební úřad, aniž by ověřil skutečný stav věci přesto, že měl důkazy o tom, že stavba je prováděna ještě před nabytím právní moci stavebního povolení, tedy protiprávně – bez povolení, nezahájil z úřední povinnosti řízení o odstranění stavby*. Z odůvodnění dále vyplývá, že z důvodu, že příslušným odvolacím orgánem na úseku stavebního řádu je odbor regionálního rozvoje KÚPK věc by měla být postoupena příslušnému silničnímu správnímu úřadu, kterým je MěÚ Nýřany, pracoviště Plzeň, odbor dopravy a SH, který by měl zahájit řízení o odstranění stavby. Podle informací žalobce však příslušné řízení o odstranění stavby zahájeno nebylo. Šterková komunikace tedy byla ve smyslu stavebního zákona stavbou nepovolenou.
7. V případě stavby asfaltové komunikace v trase šterkové komunikace, realizované Stavebníkem v roce 2012, mimo jiné též na pozemku žalobce, je namístě učinit podobný závěr. Stavba asfaltové komunikace byla realizována bez příslušných stavebních povolení podle stavebního zákona, a navíc bez žalobcova souhlasu s realizací na pozemku parc. č. x v k. ú. x. Ve smyslu stavebního zákona se tedy jedná o nepovolenou stavbu a navíc, ve smyslu občanskoprávním, též o neoprávněnou stavbu. Asfaltová komunikace je tedy na pozemku žalobce zřízena též v rozporu s čl. 11 Listiny základních práv a svobod. Souhlas vlastníka pozemku je pak zcela zásadní i pro vydání územního rozhodnutí ve smyslu ust. § 86 odst. 2 písm. a) stavebního zákona a též stavebního povolení ve smyslu ust. § 110 odst. 2 písm. a) stavebního zákona v případech, kdy žadatel není vlastníkem pozemku nebo stavby a není-li oprávněn ze služebnosti nebo z práva stavby požadovaný stavební záměr nebo opatření uskutečnit (ust. § 184a stavebního zákona). Přitom stavba komunikace není stavbou, pro kterou ve smyslu ust. § 103 a 104 stavebního zákona není nutné stavební povolení ani ohlášení, či stavbou, pro kterou stačí ohlášení. Položení asfaltového povrchu na šterkovou

komunikaci nelze ani považovat za změnu dokončené stavby ve smyslu ust. § 2 odst. 5 písm. c) stavebního zákona, neboť nepovolenou stavbu šterkové komunikace nelze považovat za dokončenou stavbu.

8. Lze shrnout, že žalovaný měl tedy ohledně stavby šterkové komunikace nařídít Stavebníkovi nebo vlastníkovu stavby její odstranění na základě podnětu žalobce k zahájení řízení, tedy z úřední povinnosti, protože tato stavba byla provedena podle rozhodnutí vyžadovaného stavebním zákonem, které bylo pravomocně zrušeno, a stavba nebyla povolena v opakovaném stavebním řízení ve smyslu ust. § 129 odst. 1 písm. e) stavebního zákona. Pokud jde o stavbu asfaltové komunikace, žalovaný měl nařídít její odstranění (stavebníkovi nebo jejímu vlastníkovu) ve smyslu ust. § 129 odst. 1 písm. b) stavebního zákona, protože stavba byla provedena bez rozhodnutí nebo opatření vyžadovaného stavebním zákonem a nebyla dodatečně povolena.
9. Žalobce považoval Sdělení žalovaného k podání žalobce, jímž žalovaný rozhodl, že řízení o odstranění stavby nezahájí, za nesrozumitelné. Žalovaný se navíc nevyjádřil ke všem tvrzením žalobce, což je v rozporu se zásadou dobré správy ve smyslu rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 22. 6. 2015, č. j. 30 A 81/2014-491.
10. Hlavním nedostatkem Sdělení žalovaného k podání žalobce bylo, že se žalovaný vůbec nezabýval skutečností, zda jsou dány důvody k nařízení odstranění stavby ve smyslu ust. § 129 odst. 1 písm. b) nebo e) stavebního zákona. Žalovaný se dále nezabýval ani tím, zda bylo vedeno opakované stavební řízení ve smyslu ust. § 129 odst. 1 písm. e) ve spojení s ust. § 129 odst. 5 stavebního zákona.
11. Žalovaný ve Sdělení k podání žalobce uvedl, že *„v místě uvedeného pozemku (tedy na pozemku parc. č. x) je zřízena veřejně přístupná účelová pozemní komunikace bez omezení provozu na ní, jako dopravní cesta, která spoluutváří síť pozemních komunikací v zájmovém území a je svým dopravním významem určena k užití silničními a jinými vozidly a chodci, v souladu s ust. § 7 zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích.“* Žalobce zpochybňoval tvrzení žalovaného, že jde o účelovou komunikaci ve smyslu zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích (dále jen „zákon o pozemních komunikacích“) – srov. rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 2. 2018, č. j. 4 As 151/2017-66. Toto tvrzení opíral o skutečnost, že Stavebník uzavřel dne 13. 6. 2006 s obcí x smlouvu o vybudování komunikace, v níž se mj. obec x zavázala, že *„nedá bez předchozího písemného souhlasu Stavebníka žádné třetí osobě souhlas jak s využíváním komunikace, tak ani kladné stanovisko k vydání stavebního povolení jiným vlastníkům, kteří si musí zabezpečit příjezd na své pozemky jako podmínku stavebního či kolaudačního řízení prostřednictvím této komunikace, aniž by však přispěli stavebníkovi na vybudování komunikace částkou, kterou určí sám stavebník a která odpovídá určitým poměrem všem nákladům na vybudování komunikace.“* Pokud jde o vybudování komunikace na těchto pozemcích (včetně pozemku žalobce), z textu smlouvy jednoznačně vyplývá, že cesta má sloužit výhradně pro účely Stavebníka a nesplňuje tedy znaky uvedené v ust. § 7 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích.
12. Vedle toho Stavebník dále označil vjezd na komunikaci značkou „soukromá komunikace, vstup na povolení ARBYD CZ s.r.o.“. Žalobce tedy dovodil, že Stavebník považuje komunikaci, kterou vybudoval i přes pozemek žalobce, za vlastní příjezdovou komunikaci k výrobní a skladové hale, která se nachází na pozemku parc. č. xv k. ú. x a která je ve vlastnictví Stavebníka. Na tuto skutečnost nemůže mít vliv ani fakt, že komunikace je zakreslena v Územním plánu obce x - hlavní výkres, neboť podle rozsudku Nejvyššího

soudu ČR ze dne 27. 6. 2011, sp. zn. 22 Cdo 3158/2009, „*právní skutečností, která má za následek vznik či autoritativní potvrzení existence účelové komunikace, není územní plán*“.

13. Žalovaný dále ve Sdělení k podání žalobce uvedl, že „*podnět neobsahuje relevantní důkazy pro uvedená tvrzení, resp. k řízení o odstranění stavby postavené bez stavebního povolení (nejsou jimi ani tvrzení podatele, doložené listiny ani písemnosti obecního stavebního úřadu, resp. jiného správního orgánu) – bez předložení aktuálně souvisejících, věrohodně podložených, úplných a prokazatelných důkazů, s uvedením rozsahu a údajů konkrétních účastníků řízení, nelze bez pochybností jednoznačně spolehlivě označit jediného viníka, původce.*“ S tímto tvrzením žalobce zásadně nesouhlasil.
14. Jak vyplývá z rozhodnutí o dodatečném povolení stavby Městského úřadu Města Touškov, stavebního úřadu, ze dne 12. 2. 2018 (tedy z doby, kdy se již na pozemku žalobce nacházela asfaltová komunikace) spis. zn. 4274/2017/STAV/Ma, „*dne 23. 8. 2006 bylo vydáno rozhodnutí č. j. 964/2006-Šk, stavební povolení stavby komunikace na pozemcích parc. č. x, x, x, x, x, ZE x, x, x, x, x, x, x v k. ú. x, stavebník ARBYD CZ s.r.o., právní moci nabylo dne 20. 9. 2006. Stavba byla firmou ARBYD CZ s.r.o. realizována.*“ Návrh na kolaudaci podal stavebník dne 4. 9. 2006 u Městského úřadu Města Touškov a uvedl předpokládaný termín jejího dokončení ke dni 11. 9. 2006, jak vyplývá z rozhodnutí Krajského úřadu Plzeňského kraje ze dne 31. 1. 2007, č. j. RR/371/07. Žalobce je tedy toho názoru, že lze jednoznačně prokázat, kdo stavbu komunikace vystavil.
15. K tvrzení, že podnět k zahájení řízení neobsahoval relevantní důkazy k řízení o odstranění stavby postavené bez stavebního povolení, žalobce uvedl, že ust. § 42 odst. 1 správního řádu nestanoví povinnost prokázat, že k rozhodným skutečnostem pro zahájení řízení skutečně došlo. Podle ust. § 137 odst. 1 správního řádu má navíc správní orgán v rámci ověření podnětů možnost opatřit nezbytná vysvětlení, což žalovaný neučinil. Žalovaný neprovedl ani kontrolní prohlídku stavby komunikace, která byla dle žalobce potřebná. Ve smyslu rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové č. j. 30 A 68/2014-95 ze dne 21. 9. 2015 v důsledku nezahájení řízení o odstranění stavby ve smyslu ust. § 129 odst. 1 písm. b) nebo e) stavebního zákona byla žalobci odepřena možnost být účastníkem řízení podle § 129 odst. 10 stavebního zákona.
16. Žalobce tudíž spatřoval nezákonný zásah žalovaného v tom, že žalovaný nenařídil odstranění komunikace z pozemku žalobce Stavebníkovi, ačkoliv pro to byly jednoznačně dány důvody ve smyslu ust. § 129 odst. 1 písm. b) a e) stavebního zákona, tedy stavba šterkové komunikace byla provedena podle rozhodnutí, které bylo pravomocně zrušeno, a stavba nebyla povolena v opakovaném stavebním řízení a stavba asfaltové komunikace byla provedena bez rozhodnutí vyžadovaného stavebním zákonem a stavba nebyla dodatečně povolena. Jak bylo judikováno v usnesení Nejvyššího správního soudu č. j. 7 Aps 3/2008-98 ze dne 16. 11. 2010, „*zásahem může být i nezákonná nečinnost spočívající v neučinění nějakého úkonu jiného než rozhodnutí*“.
17. V důsledku tohoto nezákonného zásahu, který není rozhodnutím, byl žalobce přímo zkrácen na svých právech, protože mu nebylo umožněno v řízení o odstranění stavby hájit jeho zájmy. Mezi tímto nezákonným zásahem a porušením práv žalobce existuje bezprostřední vztah ve smyslu rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 1. 2007, č. j. 2 Aps 1/2006-80. Nezahájení řízení o odstranění stavby lze považovat za opakovanou nečinnost a nezákonný zásah tedy nadále trvá, jak bylo judikováno v rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové č. j. 30 A 68/2014-95 ze dne 21. 9. 2015.

18. Žalobce je přitom toho názoru, že k nezákonnému zásahu dochází již od roku 2007, kdy měl žalovaný zahájit řízení o odstranění stavby, jak vyplývá z rozhodnutí Krajského úřadu Plzeňského kraje č. j. RR/371/07 ze dne 31. 1. 2007. Žalobce tedy tento zásah žalovaného považuje za trvající ve smyslu rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 1. 2016, č. j. 1 As 232/2015-44, podle kterého spočívá trvající nezákonný zásah v trvajícím, nepřetržitém stavu (k tomu např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 6. 2013, č. j. 6 Aps 1/22013-51 k „nedostatečné a neefektivní ochraně čistoty ovzduší“, kdy se žalobce úspěšně domohl toho, aby žalovanému správnímu orgánu, který trvale nejednal, bylo zakázáno pokračovat v jeho nečinnosti). Z citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 6. 2013, č. j. 6 Aps 1/2013-51, dále vyplývá, že pro trvající nezákonný zásah nemůže uplynout objektivní dvouletá lhůta, neboť zásah stále trvá.

III.

Vyjádření žalovaného k žalobě

19. V zaslaném vyjádření k žalobě žalovaný uvedl, že obdržel dne 14. 5. 2018 podnět žalobce ve věci odstranění stavby „vybudované asfaltové komunikace, a to bez příslušných povolení a jeho souhlasu jako vlastníka pozemku“. Žalovaný vydal žalobci dne 25. 7. 2018 pod č. j. OD-Fro/13801/2018 mj. následující sdělení.
20. Bylo by nesprávným až spekulativním jednáním tvrzení o „nepovolené stavbě a bez souhlasu vlastníka pozemku“, když bylo řízení o stavebním povolení na uvedenou pozemní komunikaci vedeno (tehdy příslušným) stavebním úřadem MÚ Město Touškov v době před vznikem deklarovaného vlastnického práva žalobce (podle výpisu z katastru nemovitostí z listu vlastnictví LV x je vlastníkem od x - a tedy nebyl a není poškozen na svých právech plynoucích/souvisejících s vlastnictvím nemovitosti, není ani důvod pro postup podle ust. § 129 stavebního zákona, ani není důvod k žalobě na blíže nespecifikovanou ochranu před nezákonným zásahem správního orgánu). Napadené rozhodnutí vydané SÚ MÚ Město Touškov pod č. j. 964/2006-Šk ze dne 23. 8. 2006 s doložkou nabytí právní moci dne 20. 9. 2006 bylo zrušené jako pravomocné, a to z důvodu „pouze“ (neboť jiné právní důvody v odvolání ani námitky odvolatel neuplatnil) opomenutí jednoho účastníka řízení – odvolatele J.T., avšak již v době po provedení pozemní komunikace a jejím uvedení do užívání na základě vydaného rozhodnutí téhož SÚ MÚ Město Touškov č. j. 1774/2006-Šk ze dne 20. 10. 2006 s nabytím právní moci 17. 11. 2006. Rozhodnutí Krajského úřadu Plzeňského kraje (KÚPK) (v odvolacím řízení) o zrušení rozhodnutí č. j. 964/2006-Šk nabylo právní moci až dne 8. 2. 2007, tedy v době, kdy již byl, a to ke dni 20. 12. 2006, i vložen-zapsán vklad vlastnického práva na LV x pro ARBYD CZ s.r.o. čp. x na základě mj. i podmiňující v LV uvedené listiny „kolaudační rozhodnutí“ o komunikaci č. j. 1774/2006-Šk ze dne 20. 12. 2006. Obdobně, na základě listiny čj.:9/2007, bylo zapsáno na LV do KN i čp. x předmětné budovy ARBYD CZ s.r.o., které jí bylo přiděleno dne 8. 1. 2007 Obecním úřadem x - vše v dobré víře v době před vydáním rozhodnutí KÚPK o zrušení napadeného rozhodnutí.
21. Pozemní komunikace (v celkové délce cca 320 m od stávající státní silnice I/20) je i v současnosti jedinou příjezdovou pozemní komunikací (bez existující adekvátní alternativy) do zájmového území průmyslové zóny, jejíž realizace resp. povolení k užívání bylo zásadní rozhodnou listinou – podmínkou pro zkolaudování provozovny ARBYD CZ s.r.o. vč. příslušenství, a pro vklad – zápis do KN. Stavba pozemní komunikace tedy byla a je v souladu s veřejným zájmem, s územně plánovací dokumentací, s obecně technickými požadavky na výstavbu i dalšími doklady vyžadovanými tehdejším stavebním

úřadem. Nejsou tedy dány důvody resp. je nereálné faktické odstranění stavby – ani pouze z pozemku p. č. 725/37, neboť i případná újma – škoda, která by zrušením – odstraněním pozemní komunikace následně vznikla některému účastníkovi (zejm. který nabytí práva z rozhodnutí v dobré víře), by mohla být ve zjevném nepoměru k újmě, která by mohla vznikla jinému účastníkovi nebo veřejnému zájmu, tzn. že s ohledem na ochranu práv nabytých v dobré víře nemusí skutečnost, že rozhodnutí je – bylo v rozporu se zákonem, vést automaticky k jeho zrušení resp. k odstranění stavby pozemní komunikace ani podle ust. § 129 platného stavebního zákona. Jednalo se o procesní práva opomenutého účastníka řízení J.T. (nebylo mu doručováno, jiná neuplatnil), která by mohla být zhojena postupem podle dohody tehdejších účastníků stavebního řízení pro stavebníka právě pana T., který ani v tomto řízení neměl požadavky odlišné od původního řízení.

22. Obdobně, rovněž v době před vznikem deklarovaného vlastnického práva, žalobce nemohl a nebyl poškozen na svých právech plynoucích/souvisejících s vlastnictvím nemovitosti, není ani důvod pro postup podle ust. § 129 stavebního zákona, ani není důvod k žalobě na ochranu před nezákonným zásahem správního orgánu, v následném řízení o povolení stavby – úprav předmětné pozemní komunikace (na žádost dobrovolně „zvoleného“ stavebníka J.T., a to po předchozí vzájemné dohodě všech tehdejších vlastníků pozemků – účastníků řízení) vedeném silničním správním úřadem pod č. j. OD-Fro/28538/2010, které bylo ke dni 6. 9. 2011 zastaveno, neboť stavebník byl opakovaně neúspěšný při snaze doložit k žádosti zásadní doklad prokazující jeho právo vlastnické resp. právo založené smlouvou provést požadovanou stavbu nebo opatření anebo právo odpovídající věcnému břemenu k pozemku nebo stavbě, tj. ke všem pozemkům nebo stavbám dotčeným stavbou předmětné pozemní komunikace (p.p.č. podle územního rozhodnutí: KN: x, x, x, x, x, PK/ZE: x, x, x, x, x, x, x, x a podle tehdy předkládané projektové dokumentace-PD k SP na p.p.č.: KN: x, x, x, x, x, PK/ZE: x, x, x, x, x, x, x v k.ú. x). Z ustanovení § 110 stavebního zákona vyplývá, že nedojde-li k předložení/uzavření odpovídajícího smluvního vztahu o právu/souhlasu provést stavbu mezi (kterýmkoliv) stavebníkem a všemi dotčenými vlastníky v trase pozemní komunikace, nelze v žádném řízení o povolení (ani dodatečném) stavby nebo úprav pozemní komunikace pokračovat. V době platnosti aktuálních předpisů měl stavebník J.T. doložit mj. „právo“ ke stavbě i od vlastníka/účastníka – právě P.M. , A.M. resp. ARBYD CZ s.r.o., jejíž jsou jednatele – avšak to se s odůvodněním, že chtějí po stavebníkovi opakovaně neúměrnou finanční částku, dosud nepodařilo.
23. Je možné se domnívat, že hlavním důvodem a původem letitého sporu jsou vzájemně neuspokojené finanční nároky tzv. původce první stavby pozemní komunikace, tj. ARBYD CZ s.r.o., vůči tzv. „příchozím – vlastníkům“ dotčených nemovitostí – ostatním uživatelům pozemní komunikace, u kterých si svým způsobem „nárokuje“ určitý „příspěvek za pozemní komunikaci“, i když věděl, že stavba pozemní komunikace je – byla povolena i k užívání jako veřejná účelová pozemní komunikace pro neurčitý okruh uživatelů – účastníků k obsluze průmyslové zóny v celé lokalitě v souladu s veřejným zájmem i územním plánem obce x. Obec x současně projevila i aktivně projevuje postupným odkupem pozemků pod pozemní komunikací zájem o získání pozemků s pozemní komunikací do svého vlastnictví, kdy by byl zajištěn trvalý (bezproblémový) veřejný přístup bez omezení, ve veřejném zájmu.
24. V místě uvedeného pozemku je zřízena veřejně přístupná účelová pozemní komunikace (původně polní – zemědělská cesta /slepá, s obratištěm, umístěná mimo uzavřené prostory, areály nebo objekty/, mj. ke komplexu nemovitostí, pozemkům, stavbám a objektům v

dotčené lokality určené územním plánem x zejm. jako plochy výroby resp. smíšené výrobní, průmyslová zóna /lehká výroba, sklady/), bez omezení provozu na ní, jako dopravní cesta, která spoluvytváří síť pozemních komunikací v zájmovém území, a je svým dopravním významem určená k užití silničními a jinými vozidly a chodci v souladu s ust. § 7 zákona o pozemních komunikacích (účelová komunikace převážně zpevněná, zčásti stavebně technicky nevybavená, nezpevněná). Navazuje na sousední pozemkové parcely různých vlastníků (mj. i obce x) s využitím k témuž účelu, tj. nezbytné komunikační potřebě, tj. obecnému užívání jako obslužná pozemní komunikace, s příjezdem od veřejné komunikace vyšší třídy a kategorie – státní silnice I/20 (na trase Plzeň - Karlovy Vary). Vlastnictví jednotlivých pozemních komunikací je určeno ust. § 9 cit. zákona o pozemních komunikacích. Právní ochranu účelovým komunikacím zajišťuje např. (ve výčtu zakázaných činností) ust. § 19 tohoto zákona. U předmětné účelové komunikace není rozhodující stav, druh pozemku ani způsob jeho využití zapsaný v KN – tam, kde účelová komunikace plní funkci nezbytné komunikační potřeby a slouží veřejnosti, je ochrana obecného užívání účelové komunikace věcí naléhavého veřejného zájmu (u soukromého zájmu nemůže o věci rozhodnout silniční správní úřad, ale příslušný soud). Pozemní komunikace je a zůstane veřejně přístupnou cestou pro všechny její uživatele (a tedy pozemky pod ní ani nelze k jiným účelům využít), slouží nezbytné komunikační potřebě a nelze na ní ani trvale omezit provoz ve smyslu soukromého práva (uzavírky, závory, překážky, břemena, apod.), nedojde-li k vybudování adekvátní alternativy. Jakákoli „tabulka“ s nápisem „soukromá komunikace, vstup na povolení ARBYD CZ s.r.o.“ není právní skutečností, která má za následek vznik či autoritativní potvrzení existence neveřejné účelové komunikace – rozhodující jsou vydaná povolení, kategorie pozemní komunikace, resp. schválený účel pozemní komunikace. U neveřejné pozemní komunikace by předmětem řízení byla nutně i fyzická stavební zábrana, uzavřený – oplocený objekt, prostory nebo areál.

25. Podnět žalobce neobsahoval relevantní důkazy pro uvedená tvrzení, resp. k řízení o odstranění stavby postavené bez stavebního povolení (nejsou jimi ani tvrzení žalobce, doložené listiny, ani písemnosti obecného stavebního úřadu resp. jiného správního orgánu) – bez předložení aktuálně souvisejících, věrohodně podložených, úplných a prokazatelných důkazů, s uvedením rozsahu a údajů konkrétních účastníků řízení, nelze bez pochybností jednoznačně spolehlivě označit jediného viníka, původce (ledaže by se sám přihlásil – neboť pozemky v /uličním/ prostoru předmětné pozemní komunikace v celém jejím průběhu nevlastní pouze jedna osoba, ale i další, fyzické nebo právnické osoby, které minimálně strpěly, umožnily, dovolily nebo i prováděly uváděnou „stavbu“), a uvalit tak k jeho tíži nezajištěné, nepřesné, neúplné nebo jinak nekonkrétní, irelevantní „důkazy“ (v případě napadení jakéhokoliv případně vydaného rozhodnutí správního orgánu ze strany jakéhokoliv účastníka by bylo řízení s největší pravděpodobností pro pochybnosti zmařeno). Zpětně nelze objektivně, úplně a přesně zjistit a zdokumentovat skutečný předchozí stav předmětné komunikace, vlastníky, ani rozsah „nově provedených staveb“ vyjma sjezdu ze silnice I/20 (který případně samostatnému povolení ani nepodléhá).
26. Důležitá je i morální životnost pozemní komunikace. U běžné účelové komunikace tohoto typu je cca 5-10 let za adekvátní cyklické údržby, a tedy dochází nepochybně k její konzumaci. I podle KÚPK je, v souladu se stavebním zákonem, stavební úřad povinen zkoumat – ověřit adekvátní příjezd k předmětné hlavní stavbě/přístavbě již v době jejího povolovacího procesu. V této souvislosti byla také příslušným stavebním úřadem ověřena projektová dokumentace obsahující příjezdovou komunikaci k předmětné stavbě i

přístavbě firmy ARBYD CZ s.r.o., ale již není adekvátní „zkoumat, na jakou další komunikaci je tato komunikace napojena, neboť v takovém případě by musel zkoumat připojení na další a další komunikace až do nekonečna“. Podle mapových podkladů, projektových podkladů k územním řízením, vlastního zjištění, místní znalosti i po projednání se současnými představiteli obce lze usuzovat na dlouhodobou existenci pozemní komunikace, kdy je tato obecně užívaná, trvale veřejně přístupná komunikace v průmyslové zóně.

27. Žalovaný byl toho názoru, že postupoval plně v souladu se správním řádem a základními zásadami činnosti správních orgánů. Nesouhlasil s návrhem žalobce a trval na tom, že nedošlo a nedochází k porušování práv žalobce.

IV.

Replika

28. V podané replice žalobce nad rámec již uvedeného konstatoval, že zrušení rozhodnutí č. j. 964/2006-Šk z důvodu „pouze“ opomenutí jednoho účastníka (J.T.) není možné vykládat jako jakousi „polehčující okolnost“ – předmětné rozhodnutí bylo rozhodnutím Krajského úřadu Plzeňského kraje ze dne 31. 1. 2007, č. j. RR/371/07, zrušeno a řízení bylo zastaveno a šterková komunikace měla být odstraněna ve smyslu ustanovení § 129 odst. 1 písm. e) stavebního zákona. Žalobce poukázal na skutečnost, že v rozhodnutí Městského úřadu Města Touškov, stavebního úřadu, č. j. 1774/2006-Šk ze dne 20. 12. 2006, kterým se povoluje užívání stavby haly na pozemku parc. č. x v k. ú. x ve vlastnictví stavebníka a které bylo podle tvrzení žalovaného podkladem pro vklad vlastnického práva stavebníka do katastru nemovitostí, je jako související rozhodnutí uvedeno rozhodnutí Městského úřadu Města Touškov ze dne 20. 10. 2006, č. j. 1574/2006-Šk, o povolení k předčasnému užívání stavby šterkové komunikace, v němž je výslovně časově omezena možnost užívání šterkové komunikace, a to do 30. 4. 2007. Jakkoliv mohl být stavebník v dobré víře v zápis do katastru nemovitostí, musel si být již v době podání návrhu na vklad vlastnického práva k hale na pozemku parc. č. x v k. ú. x vědom skutečnosti, že šterková cesta musí být do uplynutí lhůty uvedené v rozhodnutí č. j. 1574/2006-Šk zkolaudovaná, jak je ostatně uvedeno v tomto rozhodnutí. Ke kolaudaci šterkové cesty pak nikdy nedošlo.
29. Žalobce dále zdůraznil, že nezákonný zásah žalovaného nikdy nespatořoval a nespatořuje v tom, že ke dni 6. 9. 2011 zastavil řízení o následném povolení stavby – úpravy šterkové komunikace č. j. OD-Fro/28538/2010 z důvodu, že stavebník J.T. nedoložil doklady prokazující právo provést požadovanou stavbu, jak popisuje žalovaný ve druhém odstavci str. 2 svého sdělení k žalobě. Žalobce toto řízení a následně vydané rozhodnutí svou žalobou ani nijak nenapadá.
30. Ze sdělení žalovaného k žalobě pak vyplývá, že žalovaný zaměňuje rozhodnutí vydané pod č. j. OD-Fro/28538/2010 se skutečností, že na pozemku žalobce byla v roce 2012 (tedy v době, kdy byl žalobce vlastníkem pozemku parc. č. x v k.ú. x) stavebníkem vybudována v trase stávající šterkové komunikace stavba tělesa asfaltové komunikace. K vybudování asfaltové komunikace na pozemku žalobce došlo bez jakéhokoliv povolení podle stavebního zákona. Ve smyslu ust. § 129 odst. 1 písm. b) stavebního zákona by tedy tato stavba měla být odstraněna.
31. K tvrzení žalovaného, že stavebník „věděl, že stavba PK je byla povolena, i k užívání, jako veřejná účelová PK pro neurčitý okruh uživatelů – účastníků k obsluze průmyslové zóny v celé

lokalitě, v souladu s veřejným zájmem“ žalobce uvedl, že z textu smlouvy o vybudování komunikace uzavřené dne 13. 6. 2006 mezi stavebníkem a obcí x, týkající se mimo jiné i pozemku žalobce, tou dobou ve vlastnictví obce x, jednoznačně vyplývá, že cesta má sloužit výhradně pro účely stavebníka. Štěrková (a ani asfaltová) komunikace tak nesplňuje zákonné znaky uvedené v ust. § 7 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích, neboť účel štěrkové (asfaltové) komunikace není spojení jednotlivých nemovitostí pro potřeby vlastníků těchto nemovitostí nebo spojení těchto nemovitostí s ostatními pozemními komunikacemi nebo obhospodařování zemědělských a lesních pozemků.

32. V souvislosti s předmětnou štěrkovou komunikací bylo vydáno výše uvedené rozhodnutí Městského úřadu Města Touškov č. j. 1574/2006-Šk, o povolení k předčasnému užívání stavby štěrkové komunikace, v němž je výslovně časově omezena možnost užívání štěrkové komunikace, a to do 30. 4. 2007. V tomto rozhodnutí není nikde stanoveno, že se jedná o veřejně přístupnou účelovou komunikaci. Ve výroku tohoto rozhodnutí je pak uvedeno, že „*stavebník, popř. budoucí uživatel stavby je povinen podat stavebnímu úřadu návrh na kolaudaci stavby.*“ Vzhledem ke skutečnosti, že se stavba štěrkové komunikace ve smyslu tohoto rozhodnutí vztahuje k jednotlivému uživateli, lze dovodit, že se nejedná o účelovou komunikaci, která slouží k užití blíže nespecifikovanými silničními a jinými vozidly a chodci. Žalobci pak není známo, že by ve vztahu ke štěrkové (asfaltové) komunikaci bylo vydáno jiné pravomocné rozhodnutí.

V.

Vyjádření osoby zúčastněné na řízení ARBYD CZ s.r.o.

33. Osoba zúčastněná na řízení (Stavebník) se ztotožnila s vyjádřením žalovaného a byla toho názoru, že postup žalovaného byl plně v souladu s obecně závaznými právními předpisy, nelze jej v žádném případě hodnotit jako nezákonný zásah správního orgánu ve smyslu ust. § 82 soudního řádu správního, a mimo jiné i proto je podaná žaloba nedůvodná.
34. Dále namítala nedostatek věcné legitimace na straně žalobce. Kupř. podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 3. 2005, č. j. 2 Aps 1/2005-65, lze ochranu před nezákonným zásahem správního orgánu poskytnout jen za kumulativního splnění následujících podmínek: „*Žalobce musí být přímo (1. podmínka) zkrácen na svých právech (2. podmínka) nezákonným (3. podmínka) zásahem, pokynem nebo donucením („zásahem“ správního orgánu v širším smyslu) správního orgánu, které nejsou rozhodnutím (4. podmínka), a byl zaměřen přímo proti němu nebo v jeho důsledku bylo proti němu přímo zasaženo (5. podmínka), přičemž „zásah“ v širším smyslu nebo jeho důsledky musí trvat nebo musí hrozit opakováním „zásahu“ (6. podmínka). Není-li byt' jen jediná z uvedených podmínek splněna, nelze ochranu podle § 82 a násl. s.ř.s. poskytnout.*“ Vzhledem k novele s.ř.s. účinné od 1. 1. 2002 (zákona č. 303/2011 Sb.) odpadla nutnost naplnit 6. podmínku. V projednávané věci není splněna přinejmenším 1. a 2. podmínka, které spolu do značné míry souvisejí, a podané žalobě tak nelze již z tohoto důvodu vyhovět. Z podané žaloby je zřejmé, že žalobce spatřuje nezákonný zásah správního orgánu v tom, že žalovaný nenařídil Stavebníkovi odstranění štěrkové a asfaltové komunikace z pozemku žalobce parc. č. x v k.ú. x, a to k podnětu žalobce k zahájení řízení o odstranění stavby ve smyslu ust. § 42 správního řádu. Stavebník však zastává právní názor, že žalobci žádné veřejné subjektivní právo na zahájení řízení o odstranění stavby ve smyslu ust. § 129 stavebního zákona či dokonce právo na vydání rozhodnutí správního orgánu o odstranění stavby podle téhož zákonného ustanovení nenáleželo, a proto na něm nemohl být přímo zkrácen. Řízení o odstranění stavby ve smyslu ust. § 129 stavebního zákona je řízením zahajovaným z moci

úřední, což vyplývá z jazykového výkladu větící ust. § 129 odst. 1 stavebního zákona. Podání žalobce nazvané jako Podnět k zahájení řízení o odstranění stavby z moci úřední ze dne 11. 5. 2018 adresované žalovanému je potřeba posuzovat toliko jako podnět ve smyslu ust. § 42 správního řádu, s čímž se žalobce navíc sám ztotožňuje. Z dikce ust. § 42 správního řádu je patrné, že toto zákonné ustanovení podateli právo na zahájení řízení z moci úřední nepřiznává, tím méně mu pak přiznává právo na vydání jakéhokoliv meritorního rozhodnutí (tedy ani rozhodnutí o odstranění stavby). Ustanovení § 42 správního řádu zakládá podateli podnětu toliko právo na přijetí jeho podnětu správním orgánem a dále pak podmíněné právo na informaci, zda řízení z moci úřední na základě jeho podnětu bylo zahájeno či nikoliv, popř. právo na informaci, že byl podnět postoupen jinému orgánu. Těmto povinnostem odpovídajícím právům žalobce však žalovaný v plném rozsahu dostál, což je nesporné a vyplývá to za prvé z obsahu spisu, za druhé ze samotných žalobních tvrzení žalobce. Premisa žalobce, že byl přímo zkrácen na svých právech nezákonným zásahem žalovaného, je tak zcela chybná a nemá oporu v obecně závazných právních předpisech. Na této skutečnosti nemůže dle právního názoru Stavebníka ničeho změnit ani nespokojenost žalobce se způsobem vyřízení jeho podnětu žalovaným. Stavebník navíc upozornil, že otázka domnělého porušení veřejných subjektivních práv osoby, která podala podnět dle ust. § 42 správního řádu, již byla ve skutkově zcela shodné věci postavena najisto Nejvyšším správním soudem v jeho rozsudku ze dne 31. 8. 2017, č. j. 4 As 117/2017-46, v němž Nejvyšší správní soud uzavřel následující: „*Jak již bylo uvedeno výše, stěžovateli v dané situaci právo na zahájení řízení z moci úřední nenáleží a nemohli se proto úspěšně žalobou proti nezákonnému zásahu domáhat ochrany před zásahem do tohoto práva. Jinými slovy, stěžovatelé nemají právo na to, aby žalovaný jejich podnětu vyhověl a zahájil řízení o odstranění stavby, popřípadě odstranění stavby nařídil.*“

35. Stavebník též namítl, že podaná žaloba byla podána opožděně, když objektivní dvouletá lhůta ve smyslu ust. § 84 odst. 1 s.ř.s. marně uplynula nejpozději ke dni 31. 12. 2009. Stavebník v tomto směru vychází z žalobního tvrzení žalobce o tom, že k nezákonnému zásahu dochází již od roku 2007, kdy měl žalovaný zahájit řízení o odstranění stavby dle rozhodnutí Krajského úřadu Plzeňského kraje, č. j. RR/371/07, ze dne 31. 1. 2007. Argumentaci žalobce o trvajícím nezákonném zásahu přitom Stavebník nepovažoval za přílehavou, když citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu na projednávanou situaci nedopadají pro rozdílnost skutkových okolností. Nelze proto přistoupit na názor žalobce, že objektivní dvouletá lhůta nemohla uplynout, neboť zásah stále trvá.
36. Stavebník měl konečně za to, že jsou dány důvody hodné zvláštního zřetele ve smyslu ust. § 60 odst. 5 s.ř.s., aby Stavebníkovi bylo přiznáno právo na náhradu nákladů řízení včetně nákladů právního zastoupení. Důvody hodné zvláštního zřetele měly ve stručnosti spočívat v tom, že podaná žaloba byla obstrukční a šikanózní, odstranění komunikace bylo pouze zástupným problémem v rámci snah společnosti žalobce a společnosti FVE x s.r.o. o vybudování si silnějšího postavení pro vyjednávání mezi sousedy průmyslové lokality x. Šikanózní charakter žaloby pak mimo jiné vyplývá i ze skutečnosti, že je žalobce v řízení zastoupen advokátem, jehož specializací je mimo jiné oblast správního a stavebního práva. Z tohoto důvodu musely být žalobci zřejmé závěry Nejvyššího správního soudu uvedené v rozsudku č. j. 4 As 117/2017-46, a bylo mu tak již před podáním žaloby známo, že podané žalobě nemůže být vyhověno. Žalobce bezdůvodně vyvolal soudní spor, na nějž byl Stavebník nucen z důvodu opatrnosti reagovat, proto by měl žalobce účelně vynaložené náklady Stavebníka uhradit.

VI.

Posouzení věci soudem

37. Soud o věci samé rozhodoval bez jednání, neboť žalobce i žalovaný s takovým postupem souhlasili (§ 51 odst. 1 s.ř.s.).
38. V souladu s § 87 odst. 1 s.ř.s. *soud rozhoduje na základě skutkového stavu zjištěného ke dni svého rozhodnutí; rozhoduje-li soud pouze o určení toho, zda zásah byl nezákonný, vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době zásahu.*

VII.

Rozhodnutí soudu

39. Soud shledal žalobu nedůvodnou.
40. V projednávané věci se jednalo o žalobu proti nezákonnému zásahu. Ta představuje žalobní typ, kterým se žalobce domáhá ochrany, domnívá-li se, že „*byl přímo zkrácen na svých právech nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením, který není rozhodnutím, a byl zaměřen přímo proti němu nebo v jeho důsledku bylo proti němu přímo zasaženo*“, popř. se domáhá určení, že zásah byl nezákonný. Podmínky poskytnutí ochrany ve smyslu § 82 a násl. s.ř.s. vymezil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 17. 3. 2005, č. j. 2 Aps 1/2005-65 (viz bod 34. shora).
41. Soud se nejprve zabýval otázkou včasnosti žaloby, kterou činila spornou osoba zúčastněná na řízení. Žalovaný zásah měl dle petitu žaloby spočívat v **nezahájení řízení o odstranění stavby komunikace z pozemku parc. č. x v k. ú. x**. Ustanovení § 84 odst. 1 s.ř.s. stanoví: „*Žaloba musí být podána do dvou měsíců ode dne, kdy se žalobce dozvěděl o nezákonném zásahu. Nejpozději lze žalobu podat do dvou let od okamžiku, kdy k němu došlo.*“ Zákon rozlišuje objektivní a subjektivní lhůtu pro podání žaloby. K jejich běhu v případě nezahájení řízení o odstranění stavby se vyjádřil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 13. 1. 2016, č. j. 1 As 232/2015-44, kde v bodech 34-35 uvedl: „*Lze tedy uzavřít, že žalovaný zásah není trvající, ale jednorázový s trvajícími důsledky. Zásah spočíval v rozhodnutí (v širším slova smyslu) správního orgánu o tom, že správní řízení nebude zahajovat. Zásah namítaný žalobci již netrvá. Trvají pouze jeho důsledky. Žalobci v projednávané věci se o skutečnosti, v níž spatřují nezákonný zásah – tj. rozhodnutí žalovaného o nezahájení správního řízení – dozvěděli již z přípisu stěžovatele ze dne 29. 4. 2013, žalobcům doručeného dne 10. 5. 2013, resp. 14. 5. 2013. Tímto přípisem stěžovatel žalobce informoval o tom, že správní řízení nezahájí. Stěžovatel ve sdělení popsal průběh předběžného šetření, spočívajícím mimo jiné v místním šetření, ve kterém dospěl k závěru, že není důvod zahajovat řízení z moci úřední o nařízení odstranění stavby dle § 129 stavebního zákona. Okamžikem obdržení tohoto přípisu žalobcům počala plynout dvouměsíční subjektivní lhůta k podání žaloby.*“
42. Ve světle právě uvedeného začala subjektivní lhůta pro podání žaloby běžet dne 26. 7. 2018, kdy bylo zástupci žalobce doručeno Sdělení žalovaného k podání žalobce, a její konec spadl na 26. 9. 2018. Žaloba byla podána dne 25. 9. 2018, tj. včas. Také objektivní lhůta byla zachována, neboť ta plyne od okamžiku, kdy k zásahu došlo (rozsudek Nejvyššího správního soudu pod č. j. 1 As 232/2015-44, bod 19) – v tomto případě od 25. 7. 2018, kdy bylo o nezahájení řízení „rozhodnuto“ (viz datum uvedené ve Sdělení žalovaného k podání žalobce).
43. V meritu není mezi účastníky sporné, že žalobce podal podnět k zahájení řízení z moci úřední, a sice řízení o nařízení odstranění stavby. Osoba podávající podnět ve smyslu § 42

správního řádu nemá právo na to, aby řízení bylo zahájeno. Žalobce se tudíž podanou žalobou domáhal ochrany něčeho, co nebylo jeho veřejným subjektivním právem. Z toho důvodu nemohla být jeho žaloba úspěšná, neboť soudy ve správní soudnictví poskytují ochranu právě a pouze veřejným subjektivním právům. Jak již konstatoval senát 30 zdejšího soudu ve skutkově takřka shodné věci, „jelikož podatelé podnětu nemají subjektivní právo na to, aby řízení z moci úřední bylo zahájeno, nemohli být žalobci sdělením žalovaného, že neshledal důvody k zahájení řízení z moci úřední, na neexistujícím právu zkrácení, a proto soud žalobu jako nedůvodnou podle § 87 odst. 3 s. ř. s. zamítl, neboť žalobci neunesli už 2. podmínku (zkrácení na svých právech), natož 2. ve spojení s 1. podmínkou (přímého zkrácení na svých právech) své věcné legitimace, takže tu nebyl žádný racionální důvod zabývat se dalšími svrchu vymezenými podmínkami jejich věcné legitimace.“ (rozsudek ze dne 24. 5. 2017, č. j. 30 A 30/2017-44, jehož závěry byly následně potvrzeny v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 8. 2017, č. j. 4 As 117/2017-46, a v usnesení Ústavního soudu ze dne 21. 11. 2017, sp. zn. III. ÚS 3466/17). Z toho důvodu se soud nezabýval ani věcnými námitkami uvedenými v podané žalobě.

44. Soud neprovedl žádný z žalobcem navrhovaných důkazů, neboť jejich provedení nebylo nezbytné k posouzení důvodnosti podané žaloby.
45. Ve smyslu ustanovení § 87 odst. 3 s.ř.s. soud rozhodl tak, že žalobu zamítl, neboť nebyla důvodná.

VIII.

Náklady řízení

46. Podle § 60 odst. 1 s.ř.s. by měl právo na náhradu nákladů řízení žalovaný, který měl ve věci plný úspěch. Žalovaný nicméně v řízení neuplatňoval právo na nákladů řízení, proto náhrada nákladů řízení nenáleží žádnému z účastníků řízení.
47. Právo na náhradu nákladů řízení nemají ani osoby zúčastněné na řízení, neboť jim soudem nebyla uložena žádná povinnost (srov. § 60 odst. 5 větu první s.ř.s.). Soud neshledal, že by byly v případě společnosti ARBYD CZ s.r.o. dány důvody zvláštního zřetele hodné, neboť vstoupení do řízení i podání písemného vyjádření byly právem, nikoli však povinností osoby zúčastněné. Samotnou skutečnost podání žaloby žalobcem nelze považovat za šikanózní.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 28. prosince 2018

Mgr. Alexandr Krysl v.r.
předseda senátu

